

Zijn wij op den goeden weg?

Onder dezen titel zijn in vorige afleveringen van dit Tijdschrift meerdere artikelen voorgekomen, waarin de vooruitgang van de tandheelkunde, waar het betrof hare sociale belangen, werd besproken en verschillende maatregelen werden aangegeven, om op dien goeden weg te komen en te blijven.

Of echter door al dat geschrijf de zaak waarvoor gestreden werd, veel verder is gekomen, valt met reden te betwijfelen, en de vraag of de moeilijke helling, waarmede die weg aanvangt op de juiste wijze genomen wordt, moet waarschijnlijk ook ontkennend beantwoord worden.

Thans echter, nu het concept-reglement der M. t. b. d. T. in zee is gestuurd en wij aan den vooravond staan van hare daadwerkelijke totstandkoming, kunnen we getuigen, dat we een goeden stap verder zijn en voorzeker komt dien heeren, die ons zoover gebracht hebben, een woord van warmen lof toe, voor de velen en moeitevollen arbeid, dien zij zich wel hebben willen getroosten en die, niettegenstaande hevige kritiek van vele zijden uitgeoefend, niet gearzeld hebben door te gaan, op wat zij meenden, dat was: „de goede weg!”

Het concept-reglement der M. t. b. d. T. is in het Tijdschrift gepubliceerd en daarmede aan het oordeel der collegae onderworpen, waarbij de stellers hebben verzocht met opbouwende kritiek niet achterwege te blijven.

Theoretisch gesproken was dit een zeer juist verzoek: immers zij, die kritiseeren, geven daarmee bewijzen van belangstelling in de goede zaak, maar of het practisch wel de juiste wijze is, valt te betwijfelen.

Want of nu een of meerdere collega's vanuit de rustige diepte van hun bureaustoel beschouwingen ten beste geven waarin wordt aangeraden, die en die veranderingen aan te brengen, waarop dan weer een maand later wordt geantwoord, m. i. valt te betwijfelen, of die dan nog zin hebben.

Er zal werkelijk wel een en ander te veranderen zijn in statuten en reglement, bijv. het verplichte getal van minstens 15 leden voor een afdeeling lijkt voorloopig rijkelijk groot en zoo zijn er natuurlijk meerdere kleinigheden; maar thans zijn het niet de bijzonderheden nog van reglement maar het stevig op pooten zetten van de Maatschappij. Op de daarna te houden vergadering kan dan nog lang en breed over reglementswijzingen gesproken worden, als men het eerst over de groote hoofdzaak maar eens is.

Daarom is dit schrijven een opwekking aan al diegenen, die in den vooruitgang van de Tandheelkunde in ons land belang stellen, om het ditmaal niet te zoeken in bespiegelingen vanuit de studeerkamer, maar om, wanneer het voorloopig bestuur daartoe zal uitnoodigen, in grooten getale te trekken naar de vergadering om met vereende krachten te zorgen dat de langdurige en moeilijke arbeid van de collega's, die daarvoor gewerkt hebben, een zegenrijk resultaat moge opleveren.

Dat opwekking niet zoo geheel overbodig is, moge blijken uit de handelingen van het tweede tandheelkundig Congres, wanneer men ziet hoe weinig leden daar waren overgebleven toen het gold het oprichten van verbond of maatschappij.

Nu kan men terecht daartegen inbrengen, dat de tijd voor die discussie's bestemd, niet al te groot was, dat het uur tot heengaan drong en de kalmte waar onder zulke beraadslagingen behooren plaats te vinden, vèr te zoeken was, maa'r het doet toch niet af aan het feit, dat wanneer de tandartsen in ons land, 350 in getal, een Maatschappij wenschen, een dertigtal niet opwekkend veel is.

Daarom late men nu eens zien, dat het groote belang van een dergelijk lichaam gevoeld en begrepen wordt, door

een sterken opkomst op de uit te schrijven vergadering. Wanneer wij kunnen krijgen één sterke vereeniging, die een einde zal maken aan de verdeeldheid, die tot nog toe zoolang op tandheelkundig terrein woekerde, die als eenheid op zal treden, waar zulks noodig is: in het openbare leven, bij autoriteiten, in buitenlandsche aangelegenheden, wààr dan ook, die haar eigen orgaan heeft, waarin op krachtige wijze de algemeen tandheelkundige belangen behartigd en besproken worden, dàn voorzeker zijn wij op den goeden weg.

Utrecht,
September 1913.

W. A. BECKER.
